

Actitud intolerable

Llegim la proposició de secularització de cementiris, aprovada l'altre dia després de gran escàndol en l'Ajuntament de Barcelona; ja prevéiem que tota la reacció treuria les ungles per a criticar per tots els mitjans un acord tan humanitari.

Però, el que no esperàvem i ens ha deixat astorats, ha estat el document del bisbe de Barcelona, que publica la premsa reaccionària d'ahir i que no és altra cosa que una diatriba contínua i sistemàtica amb tots els agravants contra l'acord consistorial.

L'Església, que ha volgut presentar-se sempre com apartada de les activitats ciutadanes, no deix d'exclamar-se amb màxima virulència quan sent que se li treu algun dels privilegis que ha estat causa de la seva dominació vergonyant.

Aquest cop llença obertament per boca del bisbe un atac intolerable contra les autoritats de Barcelona, elegides per voluntat popular, a l'ensems que dedica un càlid elogi als regidors de la minoria per la seva actitud cavernària adoptada. Invoca textos sagrats i fa una gran barreja per dissimular el despit l'odi que traspua contra els poders constituïts i per fer més tètric el document repeteix amenaces de mal gust. On és la imparcialitat? Si fóssim catòlics també podríem recordar aquell text sagrat que diu "no es mourà una sola fulla sense la voluntat de Déu".

Sense entrar en el fons de la qüestió debatuda al Consistori, que en aquest cas potser és el que menys ens interessa, fóra potser ja hora que les autoritats i el poble es donessin compte de la manera com actuen els que es diuen servidors de Déu, perquè després per un excés de benevolença no ens trobem que s'hagi de recórrer a mitjans contundents per aturar les imprudències temeràries d'aquells que en les circumstàncies actuals farien molt més bé en callar, ja que ha estat fins ara, prou lleugera encara la pèrdua que han sofert.

J. G. i R.

L'hora de l'Estatut

Optimisme. El nostre cabdill, l'il·lustre President de la Generalitat senyor Francesc Macià ha dit molt encertadament que solament els optimistes són els que obtenen la victòria i que els pessimistes són homes que accepten la desfeta dels seus ideals, almenys transitòriament.

Un article meu titolat "Serenitat i fermesa" aparegut a "L'Opinió" en el moment més crític que ha passat la lluita per l'Estatut, la carta sorpresa de M. Domingo i G. Alomar als parlamentaris catalans reunits a la Generalitat, eren francament optimistes com ho han estat sempre les respostes que he donat a tots els amics que m'han interrogat.

Raons del meu optimisme foren de bell començament la voluntat del poble català, en fer triomfar els diputats partidaris de l'Estatut, votant l'Estatut per una aplastant majoria i demostrant en tots els moments que està amatent a fer per l'Estatut tot el que calgui, on calgui i com calgui.

La república espanyola filla de la revolució del poble i proclamant com a font de tota sobirania la voluntat del poble, no pot oposar-se raonadament a la voluntat del poble català sense declarar fallits els seus propis principis. Un fet accidental, però que perdura encara, la necessitat que té la República espanyola d'aprofitar i emmarcar totes les seves forces per plantar cara a tots els seus enemics implacables i audaços d'extrema dreta i d'extrema esquerra. La nostra lleialtat a la República i la nostra força d'ideal i de voluntat, fan que l'Estatut no pugui ésser torpillejat en el Parlament espanyol.

Un cop presentat l'Estatut al Parlament i començada la nostra tasca de diputats que portàvem la comanda de fer-lo triomfar a les Constituents, tinguérem moments de dubte al principi, però quan sentírem l'assistència del nostre poble rera de nosaltres sentírem una gran seguretat que ja no havem perdut més.

Una sola incògnita teníem encara davant nostre: els sentiments, dels equivocadament espanyolistes, en realitat castellanistes, que senten la majoria dels components de

les Corts Constituents espanyoles; sentiments que dominaven fins ofegar totes les veus i fer impossibles totes les solucions a les Corts de la monarquia borbònica. Avui aquesta incògnita ha estat trobada. A les Corts Constituents de la República, la comprensió, en manta avinentesa, ha vençut aquest sentiment castellanista. Altres vegades, la remor del poble català vigilant i actiu al voltant de l'Estatut, serà però decidit, ha fet que la prudència i la responsabilitat venessin també aquest sentiment viu encara. En molts moments l'actitud cordial, però ferma, comprensiva però decidida, callada però eloqüent, sincera però hàbil i oportuna, ha salvat els esculls i ha portat l'Estatut dins el port de la Constitució espanyola.

Ara cal que apressem l'hora de l'Estatut segurs que si la minoria catalana manté la seva actitud de sempre, de col·laboració intel·ligent i voluntariosa a la República i de ferma voluntat d'encalçar l'aprobació de l'Estatut, ja que el poble català cada dia està més decidit a confirmar sigui com sigui la seva fe republicana, el seu amor a tots els pobles hispànics i la seva voluntat de regir ell mateix els seus propis destins.

Cal, però, que el nostre optimisme sigui ben actiu. La terra que cal laborar és fèrtil, els adobs abundants, les pluges providencials, els instruments de cultiu forts, ben trempats i moderns, les llevors excel·lents i la sembrada feta a temps i reeixida. Però no tindrem collita si nosaltres reposem a l'ombra del lladoner, cantant cançons ben nostres. Cal que portem a terme amb delit i encert les feines del conreu que valoritzaran totes aquestes circumstàncies favorables.

Optimistes a ultrança, treballadors infadigables fins a recollir el fruit del nostre esforç.

J. RIERA I PUNTÍ

Madrid, 27-11-1931.

ANUNCIANTS:

"FOMENT" ES EL DIARI
QUE US CONVE.

"Saba Nova"

Aquest és el títol del periòdic que els nostres amics de Montblanc han començat de publicar.

En donar la benvinguda al nou portantveu de l'Esquerra i alentar-lo a prosseguir el seu camí, ens és plaent de reproduir-li l'article de presentació. Diu així:

"LA NOSTRA TASCA

Com diu el subtítol, aquest periòdic és portantveu de l'"Esquerra Republicana de Catalunya". No caldria afegir-hi res més. La tasca que ens proposem és la divulgació i defensa de l'ideari del nostre partit.

Tant per la divulgació com per la defensa hi posem tota la nostra bona voluntat i tot l'entusiasme de la nostra joventut. Per la divulgació els nostres modestos co-neixements i la col·laboració d'alguns dels nostres actuals dirigents. Per la defensa tot el nostre braó de lluitadors.

Per tant la nostra posició queda clarament definida i es pot escriure amb quatre paraules: Esquerra Republicana de Catalunya.

Sense estridències, sense provocacions, serenament, ens proposem inculcar les nostres idees, i les nostres il·lusions, i les nostres esperances, a tothom qui vulgui llegir-nos. Sense que busquem la polèmica, sobre concepcions ideològiques i sobre fets concrets, tampoc la defugirem.

Tot allò que signifiqui una major llibertat i una recta justícia trobarà en nosaltres uns defensors. Tot allò que tendeix a fer desaparèixer l'actual desigualtat social, trobarà en nosaltres uns companys, uns amics i uns germans.

I, finalment, posarem tot el nostre entusiasme i tota la nostra fe en la defensa de les actuacions i dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Qui vulgui atacar els nostres actes, ens trobarà enfront, però tingui la seguretat que mai no serem nosaltres qui rebaixarem la polèmica als límits inconcebibles que la passió i el despit ha portat actualment a certs sectors de la premsa."